

Laura Ensi

SPOLOČENSTVO II.
ZROD VLČIEHO IMPÉRIA

III MÁME RADI BESTSELLERY

MAXIM

Spoločenstvo II. Zrod vlčieho impéria

Laura Ensi

ISBN 978-80-89967-51-3

*Pre tých, ktorým život pripravil neľahkú cestu.
A pre tých, ktorí po nej kráčajú so zdvihnutou hlavou.
Aj keď vás to niekedy zrazí na úplné dno, nebojte sa vstať.
Stojí to za to. Všetko má svoj význam,
možno ho len teraz nevidíme.*

Venujem svojim priateľom, ktorí pri mne vždy stáli, nech sa dialo čokoľvek.
Labkám vás.

Zastala tesne na okraji útesu. Vlna sa odrazila od skaly a kvapky jej zmáčali celé telo. Rozpažila ruky a nastavila tvár búrkovým mračnám. Svetlé gaštanové vlasy jej viali vo vetre, tesné džínsy obopínali jej telo a na perách jej pohrával smutný úsmev. Všetko bolo pre ňu nové. Farba vlasov, pokožky, tvár, telo, dokonca aj jazyk, ktorým rozprávala. Jediné, čo poznala, boli jej oči. Tie, ktoré jej všetko pripomenuli. Tie, ktoré jej pred pár rokmi odhalili, kým naozaj vo svojom vnútri bola. Od tejto minúty ochladol jej cit voči svojej terajšej rodine. Prišla len veľká odmeranosť a smútok. Za tým, čo stratila pred toľkými storočiami.

Uvažovala, prečo ju jej Bohyňa znovuzrodila. Prečo jej darovala toto telo, ľudskú rodinu, aby jej to nakoniec všetko vzala. Žila si životom normálnej tínedžerky. Mala priateľa, kamarátov, zlé aj dobré známky, milujúcu rodinu. Jediné, čím sa líšila, bola farba jej očí – všetci to nazývali heterochromia. Jedno oko mala prenikavo žlté ako jesenné listy na korunách stromov a druhé belasé ako letná obloha. Dodávalo jej to exotický nádych. Každý sa pri nej pristavil, aby ich obdivoval. Bola za ne celý svoj život vďačná. Až kým sa jedno ráno nezobudila, nepozrela sa do zrkadla a nezaplavili ju spomienky na predošlý život. A všetko sa rozpadlo na malé kúsky.

Odvtedy už prešlo niekoľko rokov. Dokončila školu, povedala zbohom rodine a prijala svoj osud. Prišla sem, na tento opustený ostrov kdesi v okolí jej rodného Talianska, a zostala tu. Čakala, kým jej Bohyňa dá znamenie, a to prišlo pred pár minútami. Je to tu. Rozohrala sa posledná partia. Povstala. *Alba lupus* sa konečne objavila a bola jej jedinou nádejou. Nádejou zbaviť sa naveky Venatorov. Zničiť ľudí, ktorých tak veľmi nenávidela. Bála sa však, aká bude cena. Koľko životov vyhasne, aby bola jej osobná pomsta naplnená? Koľko jej potomkov bude musieť položiť život za záchranu svojho ľudu?

Začula krákanie a rozlepila oči. Na rozpažených predlaktiach jej pristáli milované havrany. Obom venovala smutný pohľad, cítila, ako sa jej z kútika oka vykotúlala slza.

„Idea, Memoriae,“ pozrela na ne a obe k nej obrátili hlavy so sivými zobákmi. Na malý moment sa usmiala, keď si spomenula, prečo ich tak pomenovala. Keď za ňou jednu noc prileteli tieto havranie samičky, jedna biela ako sneh, druhá čierna ako noc, obe s jasne žiariacimi fialovými očami, rozhodla sa dať im latinské ekvivalenty mien Ódinových havranov.

„Nastal čas,“ šepla a ony naklonili svoje hlávky, „nájdite ich a privedte sem.“

Zdvihla ruky k oblohe a havrany odleteli v ústrety sivým mračnám. Sadla si na okraj útesu a počúvala zúrivy žblnkot vody. V srdci sa jej ozývala len prázdnota, opäť zostala sama.

„Ve smrti není bolesti, to jen ve strachu z ní.“

Tomáš Klus

1. část

Cesta

1.

Hlasno sa zachichoce, zakloním hlavu a privriem oči. Dúfam, že som na seba upriamila Venatorovu pozornosť. Zasuniem si vlasy za ucho, pozriem na Travona sediaceho oproti mne a hodím naňho zamilovaný pohľad. Som vďačná, že Josh je teraz niekoľko sto kilometrov ďaleko a o mojom malom úteku sa dozvie až o pár hodín. Viem si živo predstaviť, ako bude reagovať, keď sa dozvie, že som sa na vlastnú päsť vybrala loviť Venatorov. Nemohla som však dopustiť, aby sa niečo stalo obom alfám, keby to nevyšlo. On to pochopí. Dúfam. Okrem toho, mala som pri sebe Travona. Moju *betu*.

„Idem sa nadýchať čerstvého vzduchu, zlatko,“ poviem nahlas, pohľadím Travona po ramene, a keď odchádzam, mierne zakopnem a zachytím sa o Venatorov stôl.

„Hups,“ zasmejem sa a upriem na neho moje žlté oči, „pardon.“

„Nič to,“ mávne rukou a odporne sa zaškľabí.

Vyjdem von a pozriem sa na bezoblačnú oblohu. Prvé jesenné dni sú ešte stále teplé. Prejde sotva pár minút, kým za sebou začujem cinkanie zvončeka nad vchodovými dverami.

„Slečna?“

Obrátim sa a pozriem na Lovca. „Áno?“ nakloním hlavu, akoby som netušila, aké nebezpečenstvo mi hrozí. Vlk vo mne zúri, chce sa vydrať na povrch a ja ho musím veľmi krotiť.

„Máte veľmi zaujímavé oči.“

„Ozaj?“ spýtam sa natešene, „ďakujem!“

Lovec pokrúti hlavou a zaškerí sa. „Ale, vlčko,“ pozrie na mňa. Cítim, ako sa mi všetky chlpy na tele ježia. Pred očami mám Cholovu tvár. „Netvár sa, akoby si nevedela, kto som, vlčica!“

„Nerozumiem.“

„No tak,“ zamrmle, „Veľmi dobre viem, že si ma skúšala vylákať. O čo ti ide? Chceš rýchlo zomrieť?“

Vycerím zuby a zahodím masku.

„Predsa len nie si taký hlúpy, Ben, prekvapil si ma.“

Lovec stuhne a prižmúri oči. „Odkiaľ poznáš moje meno?“

„Na tom nezáleží. Podstatné je, že poznáš odpoveď na otázku, ktorú sa ti chystám položiť.“

„A ty si myslíš, že ti len tak odpoviem?“ zachechce sa.

„Neviem, to mi musíš povedať ty sám.“

„Si bláznivá.“

„Možno, ale poznám odpoveď na otázku, ktorá by z teba spravila najväzenejšieho Venatora všetkých čias.“

Jeho oči sa zalesknú. Viem, že pochopil.

„Neverím ti. Nikto z vašich by nezradil.“

Myknem plecami.

„Ako myslíš. Ja som len chcela spraviť výmenný obchod. Odpoveď za odpoveď. Ale... tvoja voľba.“

Obrátim sa mu chrbtom a vyberiem sa preč, keď začujem, ako sa pohne a uchopí ma za ruku. Vlk vo mne reve a ja mám čo robiť, aby som mu zabránila prevziať nado mnou kontrolu.

„Kto je Biela vlčica?“ stisne moje zápästie.

„Najprv moja otázka. Inak ti nič nepoviem.“

„Pýtaj sa,“ vyzve ma.

„Z ktorej svorky pochádzal Venator Louvel?“

Ben na mňa vytreští oči: „Prečo ťa to trápi?“

„Do toho ťa nič.“

„Bol zo svorky, ktorú voláme Vlci Surdonu.“

Vydýchnem. Netuším, či mi tento Lovec neklame, ale je to aspoň niečo. Aspoň malý záblesk.

„Tak?“ silnejšie stisne moje zápästie a ja syknem, „Kto je Biela vlčica? Odpovedz!“

„Obávam sa, že odpoveď ti nemôžem poskytnúť.“

Skôr než sa spamätám, mi na líci pristane facka. Spadnem na zem a z úst sa mi vyderie zavrčanie. Pridá sa k nemu druhé a ešte než sa stihnem premeniť, Lovca na zem strhne tmavohnedý vlk a zaryje mu zuby do krku. Pridám sa k nemu v mojej vlčej podobe, no Venator je už mŕtvy. Spoločne telo odvlčieme ďaleko do lesa,

kde ho necháme napospas ostatným divým zvieratám. V žilách mi ešte stále koluje adrenalín, túžba po boji.

„Josh ma zabije,“ vyčíta mi Trav, keď do prstov uchopí moju sánku, „celé ti to napuchlo.“

„Bola to moja chyba, mala som byť opatrnejšia.“

„Ja som ho mal napadnúť už skôr, zbytočne som otáľal. Odpusť.“

„Bože, Trav, nemôžeš za to, okej? Okrem toho, čo tam po jednej modrine. Dôležité je, že máme odpoveď, ktorú sme tak dlho hľadali.“

„Len či je správna,“ pozrie na mňa pochybovačne. Zaleje ma hnev, pretože stačí, že pochybujem ja, nemusí aj on.

Za nami zatrepocú krídla a na konári nad našimi hlavami pristane čierna havranica.

„Sledovala si nás?“ pozriem hore.

„Vyzerá to tak, že sa od teba nepohne ani na krok.“

„Neviem, čo to má znamenať.“

„Myslíš, že ju poslala Bohyňa?“

Opäť pozriem hore na čiernu havranicu – tú, ktorá ma sledovala aj v čase, keď som unikla Venatorom. Pred pár týždňami priletela do komunity a odvtedy sa odo mňa nepohla.

„Netušim, Trav,“ vydýchnem a natiahnem ruku. Havranica zletí dole a zaryje svoje pazúry do mojej bundy. Pohľadím ju po hlave a ona prižmúri svoje fialové oči.

„Mala by si jej dať meno. Vyzerá to tak, že máš nového domáceho miláčika.“

Havranica pri tom oslovení zúrivo zakráka a zabodne pohľad do Travona. Ten zdvihne ruky v ospravedlňujúcom geste.

„Môžem ju volať Umbra – to je po latinsky tieň.“

„Neviem, nechceš jej vymyslieť nejaké iné meno? Napríklad Sandy? Alebo Dixi? Kim?“

Umbra na mojej ruke sa našuchorí a výhražne zakráka.

„Je to havran a nie andulka, Trav.“

„Operenec ako operenec.“

Rukou musím Umbru pridržať, aby Travonovi nevyklala oči. „Úprimne sa bojím o tvoje deti. Prosím, mená nechaj na Alicii.“

Obaja sa rozosmejeme a poberieme sa k autu. Stromy nad našimi hlavami šuštia a na mňa doľahne únava. Už sa teším, keď sa budem môcť rozvaliť na posteli. Predtým, než si sadnem na sedadlo spolujazdca, nechám Umbru odletieť do temnoty lesa.

„Trav?“

„Raine?“

„Ďakujem, že so mnou toto všetko podstupuješ.“

„Pokiaľ mi pamäť slúži, to ja som ťa žiadal, aby si ma vzala so sebou – už vtedy u nás v Kanade.“

„Ale ja som ti slúbila pomstu. Toto všetko – hľadanie odpovedí, plnenie sľubu daného mŕtvemu mužovi... to nie je tvojou povinnosťou.“

„Raine, som tvoja beta, stáť pri tvojom boku je moja povinnosť. Okrem toho, na začiatok pomsty mi stačí to, že som sa dnes mohol zahryznúť do Lovca. A už to nechaj tak. Som rád, že môžem chodiť s tebou, pretože som si istý, že nikoho iného by si nevzala, a nechať ťa samu? Ani náhodou.“

Vďačne sa usmejem.

„Poďme teda domov.“

„Si pripravená čeliť manželovi?“

Zakvílim a Trav sa rozosmeje. Ani náhodou nie som pripravená.

2.

„Zakrádaš sa ako zlodej, vlčica,“ ozve sa Josh od stola, keď zasvieti, a mne takmer spôsobí infarkt.

„A ty tu sedíš ako taký vrah,“ vrátim mu a podídem k drezu, aby som si napustila za pohár vody.

„Kde si bola?“

„Vonku.“

„Vlčica!“ zavrčí.

Otočím sa k nemu a opriem sa o linku. Pohľadom zavadím o tmavé kruhy pod jeho očami a cez naše puto cítim jeho starosti. Viem, že mu spôsobujem trápenie, a sľúbila som si, že to tak už nikdy nebude, lenže nemôžem inak. Nesmiem ho zaťažovať úplne do všetkého. Svorca potrebuje aspoň jedného z hlavných vodcov.

„Boli sme s Travom mimo mesta,“ pozriem naňho, „hľadali sme jedného Venatora.“

„Prečo?“ cítim, ako stuhne.

„Musela som zistiť, z ktorej svorky bol Lou.“

„Raine...“

„Josh, prosím, dala som sľub. Prisahala som.“

„Ale prečo som nemohol ísť s tebou ja? Aj mne si dala sľub, pamätáš? Spolu, vlčica, *spolu*.“

Do očí sa mi nahrnú slzy a ja rýchlo zažmurkám: „Kedy konečne pochopíš, Josh Acary, že jeden z nás musí byť v bezpečí? Kvôli svorke?“

„To platilo, keď bol len jeden alfa pár. Teraz, keď sú dva... Vlčica, pokiaľ sa nám obom niečo stane, komunita má stále Adama a Megan.“

Viem, že má pravdu, aspoň sčasti, ale aj tak si nedokážem predstaviť, že by Josh šiel so mnou. Všetko vo mne kričí proti tomu.

Po našej svadbe nastalo čosi nevídané, a to, že Adam nebol ten, komu sa zmenili oči, ale Megan. Prischla jej rovnaká žltá, ako mám ja. Nakolko naša svorka prijala aj nelsonských Vlkov, bola neuveriteľne veľká, a tak sa rozdelila na dve. Vytvorilo sa čosi ako hierarchia. Ja a Josh sme spájali obe svorky a celkovo sme boli na vyššej pozícii ako Adam s Megan, ale oni postúpili a ich časť našej svorky spadala pod ich velenie.

„Ale nemôžeme riskovať, Josh! Nevieme, čo by sa stalo, ak by sme boli obaja v ohrození, ak by sme obaja...“ v hrdle sa mi tvorila hrča a mala som čo robiť, aby som sa nezrútila.

„A tak mám sedieť doma na zadku a teba nechať naháňať sa za všetkými nepriateľmi? Pochop, vlčica, že nenávidím, keď netuším, kde si. Keď nie som pri tebe, keď cítim, že ti hrozí nebezpečenstvo a nemôžem ňu ochrániť, tak...“

„Dokážem sa o seba postarať sama,“ zamrmlam.

„O to predsa nejde!“ vybuchne a tresne pästou o stôl. Nadskočím a srdce mi tlčie ako bláznivé. „Ja viem, že sa o seba dokážeš postarať. Ale bojím sa o teba, rozumieš? Strávil som bez teba toľko času! Mesiace, ktoré som sa utápal v smútku a depresii, nekonečné mesiace strávené hľadaním ťa a modlením sa, aby som ťa ešte niekedy smel zazrieť. A to, že si takto hocikedy zmizneš, bez toho, aby som čo i len vedel kam, ma neuveriteľne desí.“

„Josh, ...lenže musíš pochopiť, že ja sa o teba bojím tiež. Bohyňa, veď ťa milujem najviac na svete! A veľmi dobre viem, že ak by som sa ocitla v nebezpečenstve, spravil by si čokoľvek, aby si ma zachránil. Lenže niekedy musím to nebezpečenstvo vyhľadať – tak ako dnes –, aby som dostala odpovede, ktoré potrebujem. Musím riskovať, hazardovať so životom. A viem, že keby si tam bol so mnou, keby som vedela, že si čo i len blízko, nedokázala by som sa sústrediť. Neustále by som trpela, či si v poriadku, čo robíš, alebo sa o teba príliš bála, keby si bojoval s Lovcom. Srdce mi zviera strach zakaždým, keď si predstavím, že by sme sa obaja ocitli v spoločnom nebezpečenstve, pretože viem, že by si za mňa položil život, a to nie som ochotná prijať.“

Nastane ticho. Počúť len náš tichý dych a bijúce srdcia.

„Výzerá to tak, že sme sa ocitli v začarovanom kruhu,“ podotkne Josh nakoniec.

„Už to tak bude,“ prisvedčím.

„Poď ku mne,“ rozpaží ruky a ja sa presuniem k stolu. Schúlím sa v jeho objatí a on mi vtisne bozk na vlasy. Tuho ho objímam a vdychujem jeho vôňu. Nemôžem dopustiť, aby nás opäť niekto rozdelil. Ani ja sama.

„Sľubujem, že sa s tebou nabudúce poradím, dobre? Nechcem ti viac ubližovať. Ale nemôžem ti sľúbiť, že budem chcieť, aby si šiel so mnou.“

„Dobre, vlčica. Niečo spolu vymyslíme.“

Zdvihnem hlavu a naše oči do seba zapadnú. Priblížim sa k jeho perám a vtisnem mu na ne bozk. Pritiahne si ma bližšie a jazykom mi prejde po perách. Ticho vzdychnem a pootvorím ústa. Ruky si spojím za jeho krkom a ešte viac sa k nemu pritisnem, akoby od toho závisel môj život.

Našu vášnivú chvíľku preruší hlasité krákanie. Cez otvorené okno dnu vletí Umbra a pristane na stoličke. Opäť nástojčivo zakráka.

„Ešte stále ťa prenasleduje?“

„Obávam sa, že si ma už privlastnila. Zoznám sa s Umbrou.“

Josh sa na ňu zahľadí a potom skloní hlavu: „Teší ma, Umbra. Neprekáža ti, že si nás vyrušila?“

Havranica pozrie najprv na Josha a potom na mňa. Priam cítim, akoby prevrátila očami.

„Prečo by ti Bohyňa posielala havranu spoločníčku?“

„Nemám poňatia, ale páči sa mi. Je ako ty. Rovnako arogantná.“

„Ja nie som arogantný,“ zamračí sa na mňa a po prvý raz zaregistruje modrinu na mojom líci. „Toto je čo?“ prejde mi po nej prstami a ja sa strhnem.

„Len vedľajšia škoda.“

„Myslím, že sa budem musieť porozprávať s Travonom.“

„Ani náhodou, Josh. Vyčíta si to sám aj bez tvojich nadávok.“

„To je len dobre.“

„Josh!“

„Ukáž, dám ti na to niečo studené,“ postaví sa a podíde k mrazničke. Ja zatiaľ natiahnem ruku k Umbre a tá na ňu veselo preskacká.

„Kto ťa poslal?“ spytujem sa jej a ona na mňa uprie svoje fialové oko. Čosi sa zablsne a ja už viac nesedím na stoličke v našej kuchyni.

Studená voda obmýva moje nohy, počujem burácajúce more a nad sebou vidím vysokánsky útes. Na jeho okraji stojí akési dievča s dvoma havranmi. Jeden, čierny ako noc, jej sedí na pravej ruke, druhý, biely ako sneh, na ľavej. Dievča na ne smutne hľadí a nakoniec ich vypustí do noci.

„Bohyňa,“ zalapám po dychu a Umbra odmietavo zakráka. „Nie, prepáč, viem, že to nebola ona,“ poviem jej a ona na mňa podozrievavo hľadí.

„Vlčica?“

„Neuveríš, čo sa práve stalo.“

„Čo?“

„Umbra mi ukázala spomienku,“ pozriem na jeho neveriaci výraz.

„Akú?“

„Akéhosi dievčaťa, myslím, že majiteľky Umbry a toho druhého bieleho havrana.“

„Bieleho havrana? Sú dvaja?“

„Áno!“

„A ten tvoj ti ukázal spomienku.“

Prikývnem.

„Čo ak druhý posielal myšlienky?“

„Ako to myslíš?“

„Nuž, čo ak sú niečo ako Ódinove havrany?“

„Pri Ochrancoch, prečo mi to nenapadlo? Tvoja stará mama spomínala, že všetky božstvá sú čiastočne prispôsobené Bohyni, tak možno boli aj tieto havrany prebrané zo severskej mytológie.“

„Ale práve si povedala, že ich majiteľka je akési dievča.“

„Lenže, čo ak je práve ono napojené na Bohyňu?“ pozriem na Umbru, „je to tak? Je tvoja pani spojená s Bohyňou?“

Umbra hlasno zakráka a zatrepoce krídlami. Ďobne do mňa zobákom na znak súhlasu.

„Vlčica?“

„Hm?“

„Obávam sa, že sa nám vyskytla ďalšia úloha.“

Prikývnem a zašklabím sa, keď mi na tvár pritisne zmrazenú kukuricu.

„Musíme zistiť, komu treba Umbru vrátiť.“

3.

Vtisnem Joshovi na líce ľahký bozk a potichu sa vytratím z izby. Počúvam, či ho mój odchod nezobudil, ale keď aj naďalej počujem jeho pravidelné dýchanie, rýchlo sa obujem a vyklíznem do tichej noci. Modrina na mojej tvári pulzuje a ja už ani nepočítam, koľkýkrát, odkedy som sa vrátila, moju tvár zdobí nejaké zranenie.

Zavriem oči a nechám sa pohltiť zlatou sieťou. Pripadá mi neuveriteľné, aká je veľká. A ako som sa ju za ten čas naučila ovládať. Vyberiem si jednu niť a skúmam ju tak, aby som Vlka, ktorému patrí, nezobudila. Dokázala by som to. Dokonca by som mu vedela poslať aj myšlienku, možno návrh na sen. Mysle mojich Vlkov mi ležali na dlani a nedokázala som si predstaviť, aké by to bolo, keby sa toto všetko nejako zvrhlo. Kam by sa podela sieť, keby som náhodou zomrela? Preniesla by sa na Megan, ako na novú hlavnú alfa vlčicu, alebo by zmizla spolu so mnou? A čo ak by niekto z Venatorov prišiel na to, ako manipulovať s touto sieťou? Rozpýtala by sa pohroma, všetko by bolo zničené.

Pred očami mám obraz mojich priateľov, mojej rodiny. Zhypnotizovaných, prinútených zabíjať a vykonávať skutky, ktoré sa priečia ich slobodnej vóli. Na tele mi naskočia zimomriavky a mňa strasie. Verím, že toto všetko sú len moje hlúpe obavy, ktoré podnietila čierno-čierna tma. Nie je možné, že by sa Venatori naučili ovládať Vlkov. Nie, neverím tomu. Tiché výhražné svetielko však stále bliká v pozadí môjho mozgu a nenecháva ma pokojnou.

Rýchlo zažmurkám a sieť zmizne. Zopárkrát sa zhlboka nadýchnem, aby som si aspoň trochu prečistila hlavu. Zmením sa do svojej vlčej podoby a rozbehnem sa.

***

Po tom, čo si niekoľkokrát obehnem naše územie, ktoré sa rozšírilo o pár narychlo postavených ubytovaní pre nelsonských Vlkov, zastanem pri jazere a na sekundu sa zahľadím na svoj odraz na hladine. Slnko lenivo vychádza na oblohu a oznamuje ďalší deň. V tejto chvíli to beriem ako urážlivé vysmievanie. Akoby hovorilo: „Sleduješ to Raine Acary? Ďalší deň a ty si stále nič nevyriešila. Každým dňom Venatori silnejú, zatiaľ čo ty sedíš doma na zadku. Mala by si si pohnúť, pretože ti dochádza čas.“

Tíško zaskučím a labou dupnem do studenej vody. Hladina sa zavlní a chvíľu jej trvá, než sa opäť vyrovná. Hľadím na majestátnu bielu vlčicu a nijako si ju nedokážem spojiť so sebou. Ako môžem vyzeráť takto, keď som vo vnútri úplne rozpadnutá?

Zaspätkujem a vrátim sa do svojej ľudskej podoby. Ticho si sadnem na mokrú trávu a sledujem východ slnka. Mala by som byť vďačná, že som tu, na tomto mieste, a môžem ho pozorovať. Cítim však nepokoj. Akoby som neustále potrebovala niekam behať. Neviem nájsť ani štipku úľavy. Spomínam na to, aké to bolo pred dvoma rokmi o tomto čase. Ešte som ani len netušila, že budem patriť k Vlkom, iba som o tom snívala. Keby som vtedy tušila, čo všetko ma čaká, chcela by som sem stále patriť, alebo by som radšej túžila zostať Myšou? Hoci môj mozog zjavne považuje za potrebné klásť tieto otázky, veľmi dobre viem, čo by povedalo moje srdce. Aj teraz ho počujem. Bije len v jednom jedinom rytme.

Josh. Josh. Josh.

Nič iné pre mňa neexistuje. On je stredobodom môjho vesmíru a je mi jasné, že keby mi bolo povedané, že by som mohla mať bezstarostný život, ale bez neho, tak by som odmietla. Čo je mučenie oproti tomu - byť od neho odlúčená? Čo sú zranenia, keď bez neho mám pocit, že nemôžem dýchať? Josh si možno myslí, že všetky „výlety“ bez neho podnikám preto, lebo ho chcem izolovať, odlúčiť od seba. Že už pre mňa neexistuje naše „spolu“. Ale to nie je pravda. Bojím sa, čo by sa stalo, keby tam bol. Keby ma videl, ako bojujem. Keby videl, ako zabíjam, ako mi po bielych labách steká teplá ľudská krv. Viem, že ma neodsudzuje za to, čo sa stalo s Cholom a ostatnými. Viem, že vie, že nie som vrahyňa nevinných. Ale som vrahyňa. Zabíjam, pretože sa snažím ochrániť, ale...Vždy je tam to ale. A či sa mi to páči alebo nie, vraždím aj pre potešenie. Pociť, že na svete je o Lovca menej, že som pomohla odstrániť aspoň malinkú omrvinku týrania, je oslobodzujúci. Robí to zo mňa zlého človeka? To netuším. Až tak veľmi mi na tom nezáleží, pretože čiara medzi dobrom a zlom je veľmi tenká a v podstate dobro ani zlo nie sú čiernobiele. Všetko hrá v šedých odtieňoch a nikto z tohto boja nemôže vyjsť ako svätec.

Lenže tak ako hranica medzi dobrom a zlom, aj tá medzi láskou a nenávisťou je veľmi tenká. Možno ešte tenšia. A toho som sa obávala najviac. Že keby ma Josh Acary, môj Čierny vlk, videl ako surovú a nespútanú, miloval by ma ešte? Po líci mi stečie slza a dopadne na moje dlane. Zaligoce sa v rannom slnku, stečie okolo prstenníka a skotúľa sa na zem. Pozerám na zlatú obrúčku svietiacu na mojom prste a v duchu počujem hlas Tristena, ktorý ako prvý vyslovil moje nové meno. Raine Acary. Oficiálne sme k sebe patrili už aj na papieri.

***

Stála som za stromom a celá som sa triasla. Biele šaty sa mi lepili na telo a mňa zalieval studený pot, hoci vzduch okolo mňa nemal menej než tridsať stupňov.

Augustová horúčava sa odrážala na všetkom. Na spotených tvárach všetkých hostí, na pomaly umierajúcich kvetoch porozhadzovaných po zemi a na stoličkách. Na splasnutých vlasoch Kat a Alicie, ktoré z toho boli totálne zúfalé. Mňa odstavili tam, za strom, do tieňa, aby mali aspoň akú-takú poistku, že sa ich trojhodinová práca pokazí čo najmenej. V rukách som žmolila svadobnú kyticu a cítila som, ako sa mi moje, ešte stále len polodlhé vlasy, lepia na krk. Snažila som sa veľmi nehýbať, aby som nič neponičila, a silno som zadržovala slzy stresu, pretože som vedela, že by ma dvojičky zabili, keby som si rozmazala maskaru. Sledovala som, ako každú minútu pribúda stále viac a viac ľudí. Prichádzali dôležití ľudia zo Spoločenstva, všetci nedočkaví uzrieť svadbu alfa páru.

„Tak tu si,“ ozvalo sa za mnou a ja som až poskočila.

„Mami!“ oborila som sa na ňu a ona sa zasmiala.

„Si krásna,“ vydýchla, „neverím, že sa moja dcéra vydáva.“

„Prestaň,“ odvrkla som a pousmiala som sa.

„Vidím, že si poriadne nervózna.“

„Ani nevieš ako. Mám pocit, že sa každú chvíľu povraciam.“

„Takže moje dievčatko dokáže bojovať s Lovcami, niekoľko mesiacov žije v divočine a precestuje polovicu Ameriky, ale bojí sa vyjsť pred hŕstku ľudí a povedať áno mužovi, s ktorým chce stráviť celý život?“

„Presne tak,“ prikývla som a ona sa rozosmiala.

„Nebude to také zlé.“

„Už teraz je to dosť zlé. Prečo sme sa prosto nemohli vziať niekde na úrade? Rýchlo a bez všetkých týchto cavikov.“

„Pretože by si tým zlomila niekoľko srdc,“ podotkla a ja som nahnevane vydýchla.

„Pozri, zlatko, všetko je to iba stres. Mysli na to, že o pár minút budete ty a Josh svoji. Na ničom inom predsa nezáleží, no nie?“

Chcela som odvrknúť, že svoji sme aj bez papiera, ale radšej som to nechala tak. Nechcela som jej kaziť radosť, a tak som iba prikývla.

„Tak poď,“ potiahla ma za lakeť a voviedla dovnútra, kde na mňa už čakal ocko. Odvtedy šlo všetko veľmi rýchlo. Mama sa utekala usadiť, Tristen, náš oddávajúci, sa išiel postaviť na svoje miesto, za ním, ako som sa dozvedela, prišiel Josh a už sa čakalo iba na mňa. Obiehali ma mdloby.

„Nič sa neboj, Raine, len sa pozerať na Josha a všetko bude v pohode,“ povedal mi otec a stisol moju dlaň v tej svojej.

„Ďakujem, oci.“

Začala znieť hudba, a to bolo pre nás znamením. Pomaly sme sa pobrali von a prešli až k uličke, umelo vytvorenej z rozloženia stoličiek. Všetci sa postavili a môj pohľad sa uprel na Josha, jeho tvár, jeho šťastný výraz a lásku, ktorú ku mne vysielal cez naše puto. V tej chvíli svet prestal existovať. Boli sme len my dvaja. Nevšímala

som si svoju trasúcu sa ruku, keď som mu navliekala obrúčku, a ani tiché áno, ktoré som zašepkala len tak, akoby pre nás dvoch. Od tej chvíle som nebola Raine Zair, dievča, ktoré sa muselo postaviť na vlastné nohy a naučiť sa žiť s tým, čo pre ňu osud pripravil. Bola som Raine Acary, manželka, alfa vlčica, alba lupus, a žena, ktorá mala za úlohu ochrániť to, čo jej bolo najdrahšie.

Od toho momentu sa všetko zmenilo.

4.

Umbra zatrepocce krídlami a vytrhne ma tak z môjho zamyslenia. Jej fialové oko ma prebodáva, akoby som spravila čosi zlé. Odsudzuje ma a mne z toho nabiehajú zimomriavky.

„Čo odo mňa chceš?“

Zakráka a natiahne hlavu.

„Nerozumiem ti. Snažím sa. Snažím sa nájsť odpoveď!“

Ďalšie zakrákanie. Pohrdavé.

„Chceš mi naznačiť, že sa nesnažím dostatočne?“

Pomaly na mňa žmurkne.

„Ďakujem veľmi pekne. Ešte aj operenec ma odsudzuje,“ zamrmlam a ona zúrivo poskočí. Vletí do obývačky a pristane na opierke stoličky.

„Neviem, kde mám hľadať tvoju pani. Takých útesov existuje mnoho!“

Zakráka a mne pred očami vyvstane obraz bieleho havrana.

„Mám nájsť jeho?“

Ostré šibnutie hlavou.

Tak to mi ešte chýbalo. Aby som sa snažila nájsť bieleho havrana v celom širom svete. Bohyňa, prečo ma takto skúšaš?

„Hej, čože tak smutne?“ ozve sa z kuchyne a o pár sekúnd už pri mne stojí Josh.

„Zlyhávam,“ vydýchnem, „Nič sa mi nedarí. Vôbec. Ženiem sa za sľubom, ktorý som dala mŕtvemu mužovi, pritom by som mala hľadať bieleho havrana a nejakým zázrakom by som mala zistiť, ako poraziť všetkých Lovcov. Lenže ja už nevládzem, Josh. Všetko mi uniká. Nedokážem sa ničoho chytiť. Je to beznádejné.“

„To znie, ako keby si sa vzdávala, vlčica,“ pozrie sa na mňa a ja potrasím hlavou.

„Neviem, Josh. Mám pocit, akoby ma opustila všetka sila.“

„Tak ju nájdeme,“ uchopí moje dlane do svojich a zdvihne ma z gauča. Objíme ma a ja si hlavu zaborím do jeho pleca. Nadýchnem sa a jeho vôňa zaplaví moje žily. Silno ma pritisne na svoju hrud' a ja mám na pár sekúnd pocit, že mi vytlačí všetok vzduch z pľúc. Nanáša lepidlo na kúsky môjho odhodlania a lepí ich dohromady. Kúsok po kúsku ich prikladá k sebe ako puzzle. A mne sa každú minútu dýcha ľahšie.

„Čo keby sme sa teraz zobrali, nasadli do auta, zašli do mesta, skočili do kina a potom zabehli niekam na večeru?“

„Pozývaš ma na rande?“

„Hádam mám právo vziať svoju manželku na romantickú večeru, nie?“

Prikývnem: „Znie to super.“

„Tak sa utekaj prezliecť!“ otočí ma chrbtom k sebe, slabo ma plesne po zadku a nasmeruje do kúpeľne. S veselým chichotom odcupitám a ignorujem Umbrin vyčítavý pohľad.

***

„Musím uznať, že ten film bol fakt nahovno,“ hovorí Josh, keď ruka v ruke vychádzame z kina a ja prikyvujem.

„Musíš ale uznať aj to, že som ťa na to upozorňovala. Na takéto veci mám čuch,“ žmurknem a on odhalí rad svojich bielych zubov.

„Nabudúce ťa počúvnem, vlčica.“

„To chcem vidieť.“

Veselo prechádzame ulicami mesta, až kým nás nezastaví známa tvár. Josh stuhne a ja mám chuť smiať sa z celého hrdla. On a jeho hlúpa žiarlivosť.

„Raine!“ vykrikuje známy a ja mu zamávam. Pribehne k nám a objíme ma, absolútne si nevsímajúc Josha.

„Erik! Ako žiješ? Veľmi dlho som ťa nevidela!“

„To hovoríš práve ty? Z ničoho nič si sa vyparila zo školy a nepočul som o tebe nič až do tohto leta! Kam si sa zatúlala?“

„Ale,“ zacerím sa, „potrebovala som odtiaľto vypadnúť, a tak som strávila nejaký čas u známych v Kanade.“

„Kanada, páni! Bola tam zima?“

Prikývnem: „Príšerná.“

„Niekedy by sme mohli skočiť von, aby si mi o tom porozprávala! Mám pocit, akoby som ťa celé roky nevidel!“

Zasmejem sa a Josh vedľa mňa si odkašle. Erik na neho prebehne pohľadom a zbadá naše spojené dlane.

„Raine, tak to by som nepovedal! Ty a Josh Acary! Gratulujem, chlape,“ obráti sa na Josha a potľapká ho po pleci. Ten celý stuhne a vidím, že má čo robiť, aby sa ovládol. Viem, že vlk v jeho vnútri práve cerí zuby a výhražne vrčí.

„Ako dlho ste spolu?“

„Eee...“ chystám sa odpovedať, no Josh ma predbehne.

„Vzali sme sa v auguste,“ povie zreteľne a dostatočne nahlas, aby ho počula celá ulica.

Erikovi na tvári najprv nabehne pobavený úškrn, no potom pohľadom prejde na naše ruky a na lesknúce sa obrúčky. Zacúva a potrasie hlavou. Nakoniec sa rozosmeje.

„Vidím teda, že svoju šancu som u teba nadobro prepásol, Raine.“

„Prepáč,“ myknem plecami, „srdcu nerozkážeš.“